

SRDCU
NEROKÁŽEŠ

VERONIKA KABÁTOVÁ

*Red' přide
láška*

FRAGMENT

Srdcu nerozkážeš – Keď príde láska

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Srdcu nerozkážeš – Ten chalan je môj!
Srdcu nerozkážeš – Nová láska na obzore

Veronika Kabátová
Srdcu nerozkážeš – Keď príde láska – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

OBSAH

1 / Silvester	4
2 / Keď sa plnia sľuby	23
3 / Prískokom vpred!	30
4 / Straty a nálezy	47
5 / Milk and toast and honey	57
6 / More	93
7 / Horím, horíš, horíme	111

„**P**ozóóór... teraz!“ skríkol Lukáš. „Desať, deväť, osem, sedem, šesť, päť,“ začali sme pomaly od-
ratúvať. „... štyri, tri, dva, jeden, uááááá!“ a skáčeme od radosti a kri-
číme, až sa hory otriasajú. Nuž čo, veď sme v horách, či vlastne v le-
se!!! Všetci sme u Petra a oslavujeme Nový rok. Peter býva v podstate
hneď pri lese. Jeho rodičia odcestovali do hôr, a tak pozval celú našu
slávnú partiu z tretej A, aby sme spolu privítali Nový rok. A vítame ho,
ako sa patrí. Sme tu dvanásti: Zuzka s Radom – s prestávkami chodia
spolu už od prvého ročníka, ale Rado nie je z našej triedy, Martina –
moja najlepšia kamarátka, Renáta – bývalá gymnastka – vlni chvíľu
chodila s Martinom, Kristína – Lukášova nevlastná sestra, a Lenka –
tichá a nevýrazná Kristínina kamoška. A z chalanov Peter – domáci
pán, Adam – ten nechýba na nijakej akcii, je to výborný bavič, Stano
– aj ten je všade, no že by bol bohvieaký bavič, to sa nedá povedať,
Martin – ktorý dnes oslavuje prvé výročie vyrazenia predného zuba
(na minulej oslave Nového roka to trochu prehnal...), a Lukáš – hlavný
dodávateľ alkoholu na rôzne žúrky, lebo jeho oco vlastní veľkosklad či
čo, takže môžeme uňho nakupovať pijatiku za omnoho nižšie ceny. No
a, samozrejme, JA – Katka Dvořáková, študentka tretieho ročníka na
gymnázium, momentálne už dva roky bez chlapca (to znamená, absolút-
ne voľná)! No nie je to tá najlepšia vizitka, ale nič s tým nenarobíte.
Dost bolo sentimentu, je tu nový rok a s ním aj nové nádeje!

„Pripravte si poháriky, priatelia!“ zakričí Martin a spolu s Adamom
otvára šampanské. Chlapci začínajú nalievajú. A prelievajú, takže sme
všetci celí dolepení.

„Šťastný nový rok!“ obráti sa ku mne Martina, štrngneme si, na-
sleduje objatie a bozk na líce. A tak sa všetci vystriedame – štrngnúť,

zaželať si všetko dobré, objasť sa a pobozkať – a gratulácie sa trochu pretiahli, a tak sme nestihli vybehnúť za dom, aby sme videli začiatok ohňostroja. (Teda vybehnúť – oslavujeme už od šiestej, takže poniektorí sú radi, keď za ten dom vôbec dôjdu.) Krotili sme sa, veď odpadnúť pred polnocou by bolo trápne.

„To je krásne,“ zasnívala som sa pri pohľade na oblohu plnú farebných ornamentov. Vždy som dojatá (a keď mám trochu v hlave, tak to prežívam o dvesto percent intenzívnejšie).

„Ty si ešte nevidela ohňostroj?“ spýtal sa Adam, s ktorým sme ruka v ruke dobehli na koniec záhrady ako prví. A Adam nielenže cestou schytil mňa, ale aj fľašku, kde zostalo asi trištvrte šampusu.

„Si odporný!“ usmiala som sa a drgla doňho, až sa zapotácal.

„No, keď sa nad ním toľko rozplývaš...“ namietol, pustil mi ruku a chytil ma okolo pása.

„Veď je to predsa také krásne, nie? Alebo tebe sa to nepáči?“ pozrela som sa naňho. „A daj mi trochu glgnúť, súkromník...“ požiadala som o trošku alkoholu, ale vlastne som ani nemusela prosiť.

„Ahóóó!“ priletela za nami Naty a zavesila sa nám obom okolo krku. Má iba tielko a vzhľadom na to, že je asi mínus dvanásť stupňov, tak to nie je práve to najvhodnejšie oblečenie. Ja mám aspoň mikinu. (Inak Naty je Renáta – Renáta však znie veľmi neosobne, tak sme to skrátili. A znie to celkom dobre, pravda?!)

„Čože to tu máme?“ ihneď sa spýtal.

„Podľa toho, čo máš na mysli. Máme tu ohňostroj, tam máme susedov, potom sú tu ešte bublinky...“ začal vymenúvať Adam. „A potom tu máme jeden zvoniaci telefón...“ siahol do vrečka v mojej mikine a podal mi mobil. Tak zaujato som sledovala ohňostroj, že som ho ani nepočula.

„Vďaka,“ usmiala som sa naňho a na chvíľku som sa vzdialila.

„Ahoj, mami!“ povedala som do telefónu.

„Ahoj, miláčik, tak ja ti želim šťastný nový rok a nech ti v ňom všetko vyjde,“ kričala mama do telefónu, lebo sú spolu s ockom a nejakými známymi na silvestrovskej zábave a je tam dosť veselo.

„Aj ja ti želim krásny celý nový rok a veľa šťastia. Ako sa máte?“ vyzvedala som, lebo som začula, ako tam ocko niečo vykrikuje a mama sa smeje.

„Veľmi dobre, je to tu skvelé... Len ocko sa nám trochu opil,“ smiala sa.

„Never mamke!“ začula som jeho hlas, lebo zobral mame telefón a obhajoval sa.

„Jasné,“ zachichotala som sa. „To je teda veľmi vtipné pozorovať (alebo skôr počúvať), ako sú rodičia podgurážení.“

„A čo vy, všetko v poriadku?“ vyzvedala mama, keď si opäť vybojovala telefón.

„Hej, hej, je to výborné! Práve sa pozeráme na ohňostroj. Tak sa teda zabávajte a pápá zajtra,“ rozlúčila som sa.

„Tak ahoj,“ pozdravila. Telefón som si vopchala naspäť do vrecka a vrátila sa k ostatným na našu pozorovateľňu. Už to nie je iba pozorovateľňa, lebo niekto objavil, že sneh, ktorého je tento rok požehnané, sa krásne lepí a začala sa polnočná guľovačka na život a na smrť.

„Tu máš!“ trafil ma Peťo rovno do tváre, skôr ako som sa stihla spamätať. Chvíľu som stála ako omráčená, ale potom som sa za ním rozbehla a cestou som hodila jednu guľu do Martina, ktorý ešte nestačil zaregistrovať, že vypukla snehová vojna. Potom som to schytala od Stana. Vôbec som si ho nevšimla, lebo sa šikovne skrýval za Martinou... No jednoducho triafa každý do každého a poriadne sa vybláznime. Nakoniec všetci vyzeráme ako snehuliaci (aj keď Martina vedie – to pitie jej už stúplo do hlavy, a prv než sa stihla zohnúť po ďalšiu guľu, tak ich schytala päť).

„Mňa to už nebaví, poďte domov,“ ponosovala sa.

„A mne začína byť zima. Idem s tebou,“ pridala sa k nej Naty, chytili sa za ruky a zamierili k domu.

„Počkajte na nás!“ zakričali Martin s Lukášom a rozbehli sa za nimi. Tie dve sa však rozhodli, že im ujdú, a tak sa nám naskytko dokonale divadlo. To je lepšie ako kino! Martinine nohy idú každá na inú stranu, vlečie sa za Naty ako kus handry; lietajúci Luky vyzerá tiež úžasne vtipne (lieta doslova a do písma – máva rukami a vyskakuje).

„A zase som ňa dostal,“ jasal Peter, ktorý ma v nestráženej chvíli, keď som pozorovala tých bláznov, trafil asi z dvoch metrov do chrbta. To však netušil, že po celý čas držím v rukách už poriadne tvrdú guľu.

Prudko som sa obrátila a hodila ju doňho. A to by bolo, keby som ho z dvoch metrov netrafla.

„Odplata!“ zakričala som a bežala som skryť sa za Adama.

„Tak to si uhádla, moja milá, skrývať sa za mňa...“ zaprotestoval, ale márne. Držím sa jeho bundy ako kliešť.

„Toto nebude zadarmo,“ pohrozil mi, ale nezostalo mu nič iné, len sa pridať na moju stranu a bojovať, keď sa nechcel zmeniť na snehuliaka.

Ešte chvíľku sme sa takto bláznili, ale potom nás už fakt začali oziabať ruky (aspoň ja mám ruky ako kus ľadu, že si ich nemôžem strčiť ani do vreciek).

„Ja už idem...“ zodvihla som zo zeme fľašu a zamierila na severovýchod, späť do domu. Táram, absolútne netuším, ktorým je to smerom. A už vôbec to nemienim zisťovať...

„Kam si sa vybrala s tou fľašou?“ rozbehol sa za mnou Adam so Stanom a Kristínou v päťách.

Len čo sme dorazili k Peťovmu domu (jednoducho domov), zmizla som v kúpeľni, kde som si pod prúdom studenej vody rozmrazovala ruky.

„Ručičky moje, no tak, vydržte, bude to dobré,“ prihováram sa sama sebe a pozerám sa na seba v zrkadle. Tá guľovačka mi dala zabrať. Vlasy mám zvlnené, rozstrapatené a napoly mokré... Ešteže už nemám tie krátke, to by bolo besné! Na zédeeske som mala vlasy pod plecia a od prírody svetloplavej farby. V prvom ročníku som sa dala ostrihať a zafarbila som si ich na ryšavo. Po roku sa mi to zunovalo a vlasy mám znovu svetlohnedé a po plecia. A som spokojná. Nemám s tým toľko roboty. Schytila som prvý hrebeň, čo som našla, vyčesala som sa (v predklone, už sa mi začína pomaly krútiť hlava, to nie je dobré), hrebeň som umyla a vrátila na miesto... Potom si vlasy už iba prehrabnem a je to o. k. A na rad prišlo rozmazané oko... Nie je to také zlé, hneď som s tým hotová a môžem znovu vyraziť do víru hlasných novoročných osláv.

Len čo som vyšla z kúpeľne, začula som tóny pesničky z Pomády. Héééj!! To je naša najobľúbenejšia! Tú si musíme pustiť na každej akcii. Utekám a cestou si vyzliekam mikinu. Vbehnem do obývačky, ktorá sa medzitým zmenila na tanečný parket. Nabehla som medzi ostatných a zapojila som sa do spoločných tanečných kreácií (už ako

druháci sme si vymysleli špeciálne figúry na jednotlivé pesničky a veľmi radi si ich osviežujeme). Čo mi pripomenie, že sa tiež potrebujem osviežiť... Len čo dohral posledný tón z Pomády, odtancovala som do kuchyne, ktorá je spojená s obývačkou, a otvorila som chladničku. Našla som džús z červeného pomaranča, opláchla som prvý pohár, ktorý mi prišiel pod ruku a naliala som si. Mňam, toto mi fantasticky uhasí smäd!

„Ale, ale, čo to tu vidím?!“ za chrptom sa mi ozval Lukáš. „Hádam sa nám tu nenalieváš nealkoholickými nápojmi?“ privoňal k poháru, a len čo zistil, že mám len džús, žaloval to ostatným. „Ona pije džús!“

„Ten je proti smädu! Nie, neber mi ho!“ bránim sa. Len čo to Lukáš dopovedal, ostatní pribehli so slovami: „No to hádam nie!“ Peťo, Naty a Stano sa zhodli na tom, že si na ten nový rok musíme bezpodmienečne ešte raz pripíť. Pripojila som sa (vlastne mi naliali bez pýtania), ale našťastie mám iba malý pohár. Ako vraví jedno múdre príslovie – alkohol v malých dávkach neškodí v akomkoľvek množstve! To však neplatí na Martinu. Tá tých malých dávok mala zrejme priveľa, a tak ju Naty pre istotu uložila v Petrovej izbe, lebo bola vraj hrozne ospanlivá a začínalo jej byť zle. Vedľa postele jej dali vedro, pohár čistej vody a uterák – pre ňu sa oslava skončila. Naty však tvrdila, ako jej Martina sväto-sväte sľubovala, že istotne ešte medzi nás príde. Keď som sa na ňu šla pozrieť, spala ako drevo. A vedro bolo našťastie prázdne. Chvíľu som sedela na kraji postele, ale potom som ju prikryla a vrátila sa medzi ostatných.

Sadla som si na gauč, vzala si zo stola misku s čipsami a mobil (svoj mobil) a čítala som si prijaté správy. Prvá je od Aly – to je moja kamoška ešte zo základnej školy. Praje mi šťastný nový rok, nech sa mi darí a tak – klasika. Odpoviem jej v rovnakom duchu, vezmem si zopár lupienkov a otvorím ďalšiu. Od Tomáša, môjho bývalého chalana. Chodili sme spolu v prvej triede, ale potom sme sa rozišli. On sa asi pol roka tváril urazene, ale teraz si na mňa raz za päť mesiacov spomenie a vyzvedá, či s niekým chodím, alebo či by som sa nechcela k nemu vrátiť. Tak trochu mi hrá na city a pripomína mi, ako nám bolo spolu dobre... Lenže ja nechcem. Už sa to raz skončilo. Hrozne žiarlil a tým ma obmedzoval. A tak mu raz za päť-šesť mesiacov odpoviem, že sa mi to nevidí ako dobrý nápad. Niekedy napíšem, že práve za-

činam nový vzťah (hoci to, BOHUŽIAL, nie je ani trochu pravda), a inokedy, že ma už nebaví mu to večne opakovať. A keďže je táto esemeska znovu ladená trochu ako žiadosť o novú šancu, tak mu zaželám veľa lásky v novom roku. Lásky, ktorú mu ja už dať nemôžem (a vlastne ani nechcem).

„Ako sa to tváriš?“ priskočila ku mne na gauč Naty a polovička misky s lupienkami sa mi vysypala do lona. Super!

„Ále, odpovedám na esemesky,“ poinformovala som ju a pozbierala som čipsy.

„Niečo dôležité?“ vyzvedala.

„Nie, nič,“ pokrútila som hlavou a pretrela si oči, lebo ma už ťahá do postele.

„Ále, ále, tak takto to nepôjde. Poď si vypiť, lebo mi tu zaspíš!“ rozkázala. A ja ihneď vstanem, lebo inak by som začala rozmýšľať o veciach, na ktoré nechcem myslieť, a bude to horšie ako lepšie. Hodila som mobil na stôl a vzala si z tašky škatuľku cigariet.

„Pôjdeš so mnou?“ spýtala som sa Naty.

„Že váhaš!“ súhlasila nadšene. „Ale najprv si na to vypijeme, nie?“ chytila ma za ruku a viedla do kuchyne. Tam som prevzala iniciatívu ja, naliala nám jednu vynikajúcu pijatiku (a džús to nie je) a podala Naty pohárik.

„Tak, na čo si pripijeme?“ spýtala som sa.

„Hmmmmm... Tak, hoci na nás?“ navrhla. Je to síce otrepané, ale prečo nie?

„Na nás a na to, aby každý deň bol takýto super!“ doplnila som ju so zvýšeným hlasom, lebo vedľa bola dosť hlučná spoločnosť. A keď si pripijame, mali by sme sa počuť, pravda?!

„Hej, presne! Tak...“ významne zdvihla pohárik, štrngli sme si (pochopiteľne, zoči-voči) a potom sme to do seba šupli. Musím sa priznať, že aj keď už dávno nie som nijaký amatér, neviem to do seba nalíat' na ex bez kašľania. Tá hlúpa záklopka v hrdle sa mi vždy zatvorí.

„Uf!“ vydýchla som si, čo Naty neuveriteľne pobavilo.

„Tváriš sa, akoby ťa mučili!“ zasmiala sa.

„No, veď je to pravda!“ smejem sa s ňou. „Tak a teraz mám chuť na tú cigaretku,“ dodala som.

„No dobre, skočím ešte na záchod a potom pôjdeme.“

„Fajn,“ prikývla som a šla za ostatnými na náš improvizovaný parket.

„... *Neděkujem, vypadněte, vážně toho bylo dost!*“ kričím slová pesničky spolu s Kodymom (Robertom Kodymom) a ostatnými (spolužiakmi). Je to veľmi príjemné raz za čas si zavrieskať na plné hrdlo. Na parkete sú Krista, Lenka, Peťo, Adam a Lukáš. No a ja. Zuzka s Radom sa niekam vyparili (asi si chceli zaželať šťastný nový rok niekde osamote a pekne v pokoji). Martina už asi hodinu spí a Stano niekam zmizol hneď po polnoci. To však nikoho neprekvapuje. On má zase tie svoje dni (a je horší ako my baby). My máme tie naše nálady raz za mesiac, on ich má dva razy do týždňa!!! Nikto nevie, kedy to naňho príde, nikto nevie, kedy ho to pustí. A nikto to už ani nerieši.

„*Zlatý tele sľubujete, dáte ohlodanou kost...*“ spievame a žmurkáme na seba s Lukym, zatiaľ čo na tanečnom parkete až neveriteľne vyvádza. Krista je už slušne nacenganá a v našom crazy dance vyniká – usiluje sa za každú cenu uplatniť brušné tance, ktoré ju naučila teta (čo brušné tance vyučuje), a spolu s Wanastovkami to vyzerá poriadne bláznivo. A tak tancujeme okolo rozbláznenej Kristíny. Vždy bola trochu strelená, ale s pribúdajúcimi rokmi je čoraz strelenejšia. Je s ňou aspoň zábava.

„Daj tam niečo iné...“ zakričal Lukáš na Martina, ktorý sa prehraboval v kope (megakope) cédečiek pri veži.

„A čo?“

„Niečo, čo ti prvé príde pod ruku...“ kývol rukou Luky, kým skúmal Lenkin privesok na retiazke. Martin si s tým hlavu nelámal a dal tam Robbieho a jeho sladák *Angels*. No, tak aby som radšej šla, kým sa im tu rozplačem. Zvrtla som sa a šla som sa pozrieť na našu výstavu alkoholu. Je tu toho veľmi veľa. Alebo skôr bolo... No celkom sme to roztočili. Nuž čo, raz za rok... Vybrala som si jednu peknú žltlooranžovú fľašu, a len čo som si gľgla, Adam ma chytil okolo pása.

„Kto nám to tu maškrtí?“ zobral mi z ruky fľašu a tiež si dal. Ten chalan je všade!

„Iba testujem kvalitu... Robím to, samozrejme, len na zdravie vás ostatných,“ odvetila som pohotovo.

„Takže zdravie?! Tak to musím otestovať aj ja,“ rozosmiala som ho a znovu sa napil. Ponúkol mi ešte raz, no pokrútila som hlavou.

„Smiem prosiť?“ spýtal sa, keď už pomaly mierime na parket.

„Tak pros...“ posmelila som ho a našpúlila pery.

„No toto, tak ona by sa dala prosiť!“ zvolal a pretočil ma. Otočka je asi to jediné, čo sa na tanečnej poriadne naučil (ako sám tvrdí). Chytila som ho okolo krku, on mňa okolo pása a začali sme tancovať. Odrazu niekto dostal skvelý nápad – zhasnúť, a tak sem prúdi len svetlo z kuchyne od drezu. Ideálne. A toto je úžasná pesnička. Robbieho síce dáko nezbožňujem, ale túto skladbu si vždy rada vypočujem. A keď akurát nesedím sama na gauči, tak to jednoducho nemá chybu.

Netancujem iba ja s Adamom, objavila sa aj Zuzka s Radom. No a Naty, ktorá sa vrátila zo záchoda, ukoristil Martin a teraz si niečo šepkajú.

„S tebou aj tak tancujem najradšej,“ pošepol mi Adam do vlasov a ľavou rukou ma pohladkal po chrbte. Trochu som sa k nemu pritúlila (no čo, sme spolužiaci a kamaráti), čo ho evidentne povzbudilo, a tak tou rukou šmátralkou zablúdil nižšie. A potom mi strčil ruku do zadného vrecka na rifliach, vytiahol škatuľku cigariet, prestal tancovať a s obrovskými otáznikmi v očiach sa na mňa pozrel. Pokrčila som iba plecami a on škatuľku vrátil tam, kde ju našiel. Ruku tam už nechal tiež. (No čo, viem, čo robím. Mám to pod kontrolou.) Po chvíli mu to predsa nedá.

„Myslel som si, že nefajčíš.“ Musím trochu zakloniť hlavu, aby som naňho videla, lebo je o dosť vyšší ako ja a ešte keď stojí takto blízko, akoby som stála pod rozhládňou.

„Veď nie...“ pozriem sa mu do očí. Trochu síce klamem, ale ani nie veľmi. Normálne fakt nefajčím, ale keď je nejaká akcia, tak v poslednom čase väčšinou neodolám pokušeniu. Nerobila by som z toho problém, lebo si dám väčšinou iba dve, tri a potom zase dva mesiace nič.

„A nedáme si teda jednu?“ pošepkal mi o chvíľu. A to ma riadne prekvapilo, lebo jeho som fajčiť ešte nikdy nevidela.

„Myslela som si, že nefajčíš...“ použila som jeho slová.

„Veď ani nie,“ usmial sa.

„Tak ideme?“ mrkla som naňho a zahryzla si do spodnej pery. Ani mi neodpovedal, chytil ma za ruku a ťahal pred dom.

„Bfrr, to je kosa...“ striasol sa Adam, len čo sme vyliezli na terasku pod pergolou. „Tebe nie je zima?“ pozrel sa na mňa.

„Ani trochu,“ povedala som hrdinsky, hoci mi stoja všetky chlpy na rukách.

„Nevrav...“ neverí mi. A celkom oprávnene. Mám iba bedrové džín-
sy a tielko.

„Fakt nie, mňa zohrieva mladost,“ odvetila som s úsmevom.

„Hej, mladost! Potom dobre,“ poznamenal trochu ironicky, lebo on už má tri týždne osemnásť. To ja si musím ešte štyri mesiace počkať. Tiež sa mi to blíži...

Adam sa načiahol ku mne do vrecka po škatuľku, ale plesla som ho po ruke. Nie tak rýchlo, kamoško.

„Ja sama, ak dovoľíš,“ dívam sa mu do očí, a keďže stojí tesne pri mne, úplne cítim, ako z neho sála teplo. Ten pohľad však dlho nevydržím a prekĺznem mu popod ruku opretú o stenu.

„Ja si radšej skočím po tú mikinu. Ono to s tou mladostou nie je také horúce,“ ospravedlňím sa a bežím po schodoch na poschodie do obývačky po mikinu. Keď otvorím dvere, zistím, že situácia sa takmer nezmenila – polotma, pomalá hudba a tancujúce páry. Iba Naty s Martinom si už nešepkajú a k tancu sa pridali ešte Luky s Lenkou. Svoju mikinu nikde nevidím, tak schmatnem prvú vec, ktorá mi príde pod ruku. Vonku na svetle zistím, že to je sveter niektorého z chalanov. Vidím ho však prvý raz, tak neviem odhadnúť, komu patrí. Naty, ktorá ma celý čas pozoruje, zakývam, keď zatváram dvere a bežím dole. Cestou sa zastavím ešte na záchode. Predsa mám už dlhšie nutkanie...

Adam je veľmi zvláštny človek. Poznám ho už dva a pol roka, ale ešte vždy je pre mňa záhadou. Sú ľudia, v ktorých čítam ako v knihe, ale on medzi nich ani omylom nepatrí. A asi nikdy ani nebude. Je to sympatický chlapec, s ktorým sa človek nikdy nenudí, lebo má vždy čo povedať. Ustavične vtípkuje, ale z ničoho nič sa zmení a tvári sa vážne, rieši prinajmenšom otázky života a smrti. O chvíľku je to však opäť Adam, ktorý si strieľa z každého, koho stretne. V podstate nikto nemá šancu vyznať sa v ňom. A najmä, nikto nikdy nevie, čo si myslí.

Otvorila som dvere na terasu, ale Adam tam už nie je. Že by sa šiel poprechádzať? Alebo je v záhrade za rohom? Oblečiem si ten niečí sveter a iba v teniskách sa vyberiem do záhrady za dom. Usilujem sa ísť v stopách, ktoré sme vyšliapali, keď sme sa boli pozrieť na ohňostroj,

lebo v štyridsaťcentimetrovom snehu sa mi brodiť veľmi nechce. A celkom sa mi darí, keď si uvedomím, že som toho dosť popila...

„Tak tu ste!“ zvolala som, keď som na konci záhrady na kopci zbadala dve postavy. Tá druhá je Peter.

„Teda, vy dvaja ste na mňa s tou cigoškou nepočkali, čo? To sa robí?“ hnevám sa naoko, lebo obidvaja majú už viac ako polovicu vyfajčenú.

„Ježiš, prepáč, ale ja si dám s tebou pokojne ešte jednu,“ ponúkne sa Peťo a zatlačí tú nedofajčenú. Musel prísť chvíľku po tom, čo som odišla. A odlákal mi spoločníka tanečníka. Adam pre istotu mlčí, iba si ma pozorne premeriava.

„Nie, to nemusíš. Šetri si plúca!“ plesla som ho po hrudi. „Ja si vystačím aj sama,“ dodala som, kým Adam mi podal cigaretu.

„Mňa sa tak rýchlo nezavieš. S tebou som si ešte nikdy nedal cigu. Nesmieš ma odmietnuť,“ rozhodol sa.

„Že si to ty...“ podala som mu zo škatuľky, mojej škatuľky, ktorú momentálne držal Adam, tiež jednu. A keďže je prilenivý na to, aby hľadal zapaľovač, dovoľí mi pripáliť si od neho. Cítim, ako ma pozoruje, a tak zdvihnem oči a ten pohľad mu opätujem. Dívame sa navzájom do očí asi z desaťcentimetrovej vzdialenosti a atmosféra by sa dala krájať. Len čo sa mi cigareta rozhorí, sklopím oči a vzdialim sa.

„Nevrátíme sa?“ navrhne Peter, ktorý sa trasie od zimy.

„Ja by som tu ešte zostala, mne sa tu páči. Je tu super výhľad na mesto...“ poznamenala som bez toho, že by som sa naňho pozrela. Opieram sa o plot (a Adama) a pozorujem osvetlené mesto pod nami, žltý sneh, užívam si túto mrazivú silvestrovskú noc. A aby bola idylka stopercentná, nebo nad nami je posiate hviezdami. Chytá ma z toho depresia. Keď človek pozoruje takúto nádheru, odrazu si uvedomí, čo všetko má a čo mu chýba, čo potrebuje. Zhlboka som sa nadýchla, aby som to vstrebala, nasala do seba. Mlčíme všetci traja (čo je u Peťo výkon – tomu sa väčšinou ústa nezastavia po celý deň, prípadne i v noci). Stojíme vedľa seba, fajčíme a musí byť na nás dokonalý pohľad. To božie ticho preruší až Lenka.

„Pééééééeter, telefóóóóón!!! Ma-mič-ka!!!“ zakričala z okna.

„Dočerta,“ zanádal Peter a uhasil cigaretu. „Povedz, že už le-tím!!!“ zavolať a rozbehol sa k domu.

„To by som teda nechcel, aby ma jednoducho kontrolovala,“ prehodil Adam po chvíli.

„Prehnané ho kontroluje?“ spýtala som sa.

„Veď mu stále vyvoláva, to je strašné,“ odvetil a nadýchol sa toho zdravého vzduchu.

„Náhodou sa jej nečudujem. Len sa presvedča, či jej barak ešte stojí,“ obhajujem ju.

„Ale to nie je iba dnes. Volá mu stále. Sedíme v krčme, volá. Po škole ideme na biliard, volá mu. A dnes mu volá hádam už piaty raz. Keby som ja mal takú mamku – večne za zadkom...“ zavrčal pri tej predstave.

„Asi mu to neprekáža,“ pouvažovala som. Aj keď o tom silne pochybujem. Komu by to neprekážalo... Čo je veľa, to je veľa, a ak ho fakt stále takto kontroluje...

„To by som nepovedal... Pozri, aký je z toho odviazaný,“ hodil hlavou niekam za seba. Obrátila som sa smerom do záhrady a obzerám sa. Ten sneh sme pri tej guľovačke poriadne rozryli. Vyzerá to, akoby tu vyvádzalo stádo divých sviň, a nie takmer dospelých stredoškolákov!

„Jéj!“ skríkla som, keď som si v rohu záhrady všimla, že obďaleč je ešte obrovský pás neporušeného čerstvo napadaného snehu. To človeka láka, aby sa doň zvalil a spravil anjelika. Ten sneh ma priam volá! Rozbehla som sa tam, obrátila som sa chrbtom k tomu čistému snehu (to znamená čelom k Adamovi) a s vystretými nohami som sa zvalila. Zbožňujem ten zvuk zmrznutého vŕzgajúceho snehu. Áno, vážení, keď ide o sneh, správam sa ako malé dieťa, až sa musím sama na seba smiať. Aj Adam sa na mne baví, keď sa zvalím na chrbát a so smiechom začnem kývať nohami a rukami. Keďže je sneh hlboký, musím sa trepať z celej sily. A po dnešku mi to dá dosť zabráť, tak si dám pracovnú pauzu. Uf. Ležím v snehu a unavene odfukujem, od hlavy po päty som zabalená v snehu a spokojná. Odrazu mi výhľad na jasnú nočnú oblohu zatieni Adamova hlava.

„Žiješ?“ zasmial sa.

„Ja hej, ale neviem, či aj moje telo. Akosi ma prestalo poslúchať,“ ponosujem sa pobavené na svoje nehybné, unavené končatiny.

„Zle si si ho vychovala,“ povedal a premeral si ma pohľadom od vlasov až po špičky nôh.

„Asi,“ pripustila som trochu vážnejšie.

„Chceš pomôcť?“ ponúkol mi pomocnú ruku. Hm, to sú veci. Unavené som natiahla obidve ruky do vzduchu, on ma za ne chytil a zdvihol. Respektíve, pokúsil sa ma zodvihnúť. Bohužiaľ, ja nevyvíjam nijakú aktivitu, takže ma ledva posadil.

„Musíš sa trochu snažiť, nie?“ vzdychol, keď som si lahla späť.

„Tak znovu, švihaj... Veď tu prechladneš. Podaj mi ruky.“ Poslúchla som a opäť som odovzdane natiahla ruky... Bože, asi som fakt dosť pila, lebo cítim, ako mi tuhnú nohy. Keď Adam zaberie, stratí rovnováhu a spadne rovno na mňa. Teda konkrétne obkročmo na mňa. A keď sa na mňa zvalil, rozosmiali sme sa. Chvíľu sa tak pozeráme navzájom do očí, ale zrazu zvažnieme.

„Pokazil si mi anjela,“ oznámila som mu a chcela som do tej vety vložiť čo najviac serióznosti, ktorú som v sebe dokázala v takomto stave nájsť.

„Ja viem,“ prikývol s úplne kamennou tvárou. „A ty si mi premočila sveter,“ dodal.

„Aha, to je tvoj? Nevedela som, či je, tak som si ho tam...“ začala som vysvetľovať a rozhadzovať rukou, ktorú on ešte vždy drží, po tom, ako sa ma pokúšal nie akurát úspešne zodvihnúť. Na nijaké moje vysvetľovanie zjavne nie je vôbec zvedavý. Prekonal tých niekoľko centimetrov, čo delí (alebo skôr delilo) naše tváre a začne ma bozkávať. No, on začne, ale ja sa, samozrejme, hneď pridám. A prečo nie? Nie je to nič vážne. To iba tak zo zábavy.

„Smrdíš ako popolník,“ začala som sa po chvíli smiať, aby som trochu zlahčila situáciu. Pozrel sa na mňa a v posmešnom úsmeve zdvihol jeden kútik úst.

„A ty tiež,“ využil Adam nahrávku na smeč a ďalej nerušene pokračujeme tam, kde sme prestali. Odrazu ma však premkla hrozná zima. Štve ma to, lebo toto ma neskutočne baví, ale... Predsa však na tej zemi už chvíľu ležím a mám na sebe iba rifle, tielko a Adamov sveter. Pravda, zohrieva ma tá moja mladosť a alkohol a momentálne aj Adam, ale napriek tomu to nestačí. Pri týchto zmiešaných pocitoch si ešte uvedomujem, že som asi opitá. Nie na mol, ale opitá. Za normálnych okolností by som toto asi nerobila, ale dnes si s tým hlavu nelámam. Je to fajn, páči sa nám to obidvom a s alkoholom som stratila všetky

zábrany. Adam je už tiež dosť chytený... A matne si uvedomujem, že pil rozhodne viac ako ja. Vidieť mu to aj na očiach. Nemá taký ostrý pohľad. Jednoducho horko-ťažko zaostruje.

„Počkaj,“ šepala som, len čo sa mi trochu uvoľnili ústa. „Je mi hrozná zima,“ povedala som a musím naozaj vyzeráť premrznuť, lebo ma ihneď zdvihne zo zeme (odrazu to ide) a s rukou okolo mojich pliec mieri k domu. Chytím ho okolo pása a usilujem sa ísť vo vyšliapaných stopách – niežeby mi to nejako výrazne pomohlo.

Ideme mlčky a márne sa snažím vymyslieť tému na rozhovor. Zbytočne. Prídeme na terasu pred vchodové dvere, strasiem zo seba všetok sneh (samozrejme, držím sa pri tom stĺpa), potom mi Adam galantne otvorí dvere a vojdeme dnu. Čupnem si na schody, vyzujem sa z tých ľadových topánok a z poličky vezmem prvé papuče, čo mi prídu pod ruku. Ešte predtým si vyzujem ponožky, aby mi k nohám prúdilo teplo. Nemôžem sa ich ani dotknúť. Mám pocit, že keď trochu silnejšie klepnem zmrznutými prstami na rukách po zmrznutých prstoch na nohách, tak mi určite odpadnú.

Adam si sadol vedľa mňa, tiež sa vyzul a potom si ľahol na schody a privrel oči. Čo blázni?

„Nespi, preber sa...“ poštipla som ho do boku. Otvoril jedno oko, ale hneď ho aj zavrel.

„No tak, na schodoch sa nespí...“ potiahla som ho za ruku. Zbytočná námaha.

„*Cestou po schodoch, po schodoch, poznávam poschodia, poznám po schodoch, po zvukoch, čo sme to za ľudia...*“ zanôtila som pesničku Richarda Müllera, ktorú som kedysi zbožňovala. Tie schody mi ju bohvieprečo pripomenuli.

„Mohla by si sa tým živiť,“ smial sa mi Adam. Pozrime sa, aspoň dáky prejav života.

„Tak vstaň, tu nemôžeš ležať,“ prehovárala som ho, lebo keby si niekto hore zabudol rozsvietiť a šiel by dole, stúpol by mu rovno na hlavu.

„Ty si to vôbec nepochopila,“ postťažoval sa a ležal ďalej. Čo, prosím? Posunula som sa, ale je to márne.

„Čo som zase nepochopila?“ požiadala som ho o vysvetlenie.

„Ty nevieš, ako sa budia princezné?“ Ahá, tak odtiaľ fúka vietor... Oprela som sa rukou o jeho prsia a sklonila som sa tesne nad neho.

„Ale tu nijaká princezná nespí,“ hlesla som. Vydierač jeden... Takto ma vydierať... A just nie!

„Vstávať!!!“ povedala som trochu hlasnejšie a zľahka som mu preplieskala líca. Ďalej som nečakala, zdvihla som sa a vyšla hore. Nech si tam teda leží, keď nechce ísť.

Hore som zo seba zhodila mokrý sveter, rozprestrela ho na gauč a šla rovno do kúpeľne pod ľadovú vodu. Tam je, žiaľ, obsadené, tak musím do kuchyne do drezu. To sa človek nachodí, keď má kúpeľňu na inom poschodí...

Po relatívnom rozmrazení rúk som sa vrátila do obývačky. Zuzka s Radom zase niekam zmizli – nechápem, načo sem vôbec chodili, keď tu v podstate s nami ani neboli, furt niekam zaliezli a s nami si hádam iba pripili. Peťo si vzal od Lukyho Lenku a pokúša sa do nej naliať niečo tvrďšie ako červené s kolou, čo tu celý večer cuckala, a s Lukym teraz tancuje jeho nevlastná sestrička Krista. Naty s Martinom už opustili parket a niečo si šušujú (opäť) na gauči a v obývačke je omnoho väčšia tma ako predtým, lebo vo svetle nad drezom praskla jedna z dvoch žiaroviek. Vyzlečiem si tie mokré džínsy, uvelebím sa v kresle a zabalím sa do rozloženej deky. Potrebujem sa poriadne zohriať, najmä tie ľadové nohy. Pomalá a už relatívne tichšia hudba, ktorá hrá, ma začne uspávať. Tomu vravím pohoda... Len keby mi tak neškvrkalo v bruchu. Ťažko povedať, či je to hlad, alebo ten alkohol.

„Chceš vedieť, ako sa budia princezné?“ prebral ma z môjho mikropánku Adam.

„Hmmm...“ zamrmlala som neprítomne. Prečo ma budí? Tak krásne som si driemala...

„Poď tancovať, princezná,“ zašepkal mi do druhého ucha. Pred chvíľou ležal polomŕtvy na schodoch a odrazu by tancoval. Ale prečo nie. Nechcem byť medzi prvými, čo odpadnú... Opatrne vstanem (ešte vždy zabalená v deke) a so stále zatvorenými očami sa opriem o Adama.

„Tú deku tu necháme, nie?“ začal ma rozbaľovať. Ja sa však svojho teplučka nemienim vzdať, a tak ju okolo seba držím pevne omotanú...

„Nenecháme,“ zašomrala som.

„Čože?“ sklonil sa ku mne.

„Nenecháme,“ zopakovala som a chcela trochu jasnejšie artikulovať.

„Tak teda nenecháme... A môžem sa pri tebe tiež trošku zohriať?“ líškal sa mi, lišiak jeden.

„Čo s tebou?“ pípala som asi nie dosť zrozumiteľne, lebo Adam sa iba usmial a povedal niečo v tom zmysle, že mi vôbec nerozumie. Rozpažila som – takže som sa rozbalila z deky – a objala Adama, a oboch nás znovu zabalila...

„Kde si si nechala nohavice?“ čudoval sa Adam, keď nahmatal iba moje nohavičky (a tieľko, samozrejme).

„Hmmm,“ skončila som diskusiu. Nechce sa mi rozprávať. Chce sa mi iba tancovať. Moja odpoveď Adama veľmi rozveselila a zároveň splnila účel, lebo ho odradila od ďalších otázok. A tak iba pod dekou tancujeme a Adam ma hladká horúcimi rukami po holom chrbte... Najradšej by som začala priasť ako mačička...

„Uááá!“ zobudila som sa, zívla a otvorila oči. Najprv som iba zmätene zažmurkala, kým som si uvedomila, že ležím v izbe Petrovej sestry. Jasné, Silvester! Došlo mi do dvoch sekúnd. Síce netuším, ako som sa sem dostala... Čomu však vôbec nerozumiem, je niečia ruka okolo môjho pásu. Obrátila som sa a zistila som, že jej majiteľom je Adam. Adam, s ním som vlastne v noci tancovala. Odhrnula som perinu a sadla som si...

„Preboha,“ zhrozila som sa a ihneď som si ľahla naspäť a znovu sa prikryla. Prečo mám na sebe len nohavičky??? IBA NOHAVIČKY?! Ten pohyb zdvihnúť-lahnúť bol na mňa veľmi prudký... Asi sa povraciam. Nie asi, budem vracat! Dočerta!!!

„Uf...“ vydýchla som si ticho, len čo som pri posteli zbadala vedro. Rýchlo som si sadla a netrvalo to ani desať sekúnd a cítim, že keď skončím, budem celkom naruby... Vraciam len žalúdočnú kyselinu (fúúúj) a je mi z nej poriadne zle... A tiež z toho smradu vo vedre. Plast, kadejaké saponáty...

„Tebe to včera nestačilo?“ zobudil sa Adam.

„Čože?“ spýtam sa s hlavou vo vedre (takže to pekne zaduní), len čo sa moje brušné svalstvo trochu uvoľní.

„Čudujem sa, že máš ešte čo vracat.“

„Ako to, že sa čuduješ?“ dožadujem sa vysvetlenia. „Veď včera som nevracala,“ zdôvodňujem svoju nechápavosť ešte vždy s hlavou v tom vedre, ale prestávam si tým byť taká istá.

„Potom teda neviem, čo nazývaš vracaním,“ prehodí a obráti sa mi chrbtom. Môj žalúdok vyzerá, že sa momentálne upokojil, tak vezmem vedro a chcem ísť do kúpeľne vypláchnuť si tú kyslosť z úst a niečoho sa napiť. Niečoho stopercentne nealkoholického...

„Požičiam si tričko, hej?“ spýtala som sa Adama a natiahla sa za jeho tričkom, ktoré leží najbližšie k posteli. Nahá tu pobeňovať nemusím. Au, moja hlava... Chytím si čelo (aby sa mi tá hlava neodtrhla) a predkloním sa.

„Myslíš to povracané?“ ozval sa za mnou. To zastaví môj pomalý pohyb.

„Ako povracané?“ nechápem.

„To, čo si mi včera povracala,“ pripomenie mi. Dočerta...

„JA?!“ čudujem sa ďalej. Panebože, zdá sa, že mám tak trochu okno... Tak teda trochu väčšie okno. Vstanem a s námahou sa do vlečiem na druhý koniec miestnosti, oblečiem si svoje tielko, ktoré vyzerá čisté, a prezriem si to Adamovo tričko. Keby som pred chvíľou absolútne nevyprázdnila svoj žalúdok, asi by som sa povracala. Naozaj som mu ovracala tričko... Čo sa dialo?!

Otvorila som okno, zhlboka som sa niekoľko ráz nadýchla čistého ľadového vzduchu – nádhera – a potom som schytila vedro a šla do kúpeľne – cez obývačku (to všetko, pochopiteľne, slimačím tempom a pokiaľ možno bez trhavých pohybov...)

„Ále, ktože sa nám to vyspal?“ pozdravil ma ako prvý Peťo, čo sedí spolu s ostatnými pri stole a raňajkuje.

„Už ti je lepšie?“ pripojila sa k nemu Naty a tvárila sa dosť súcitne.

„Ty si včera vyvádza,“ neodpustil si Luky a začal sa rehotáť a spolu s Martinom predvádzať niektoré nelichotivé momenty (ako napríklad vracanie...). Hlava vymetená, spomeň si! Najradšej by som bola nenápadná, ale takto aspoň mlčím a s vedrom a v polopredklone s kyslým úsmevom sa pomaly presúvam do kúpeľne.

„Naty, môžeš?“ kývla som na ňu od dverí, aby šla so mnou. Ihned vstala, chytila ma za ruku a držala ma cestou po schodoch. „*Po schodoch, po schodoch...*“ spomenula som si na včerajšok a zaškerila sa.

„Čo je?“ začudovala sa Renáta.

„Ale nič. Prosím ťa, povedz mi, čo sa včera dialo,“ požiadala som ju, sadla si na kraj vane (to chladí!) a umývala si nad umývadlom tvár.

„Čo by sa dialo... trochu si sa nám opila, to je všetko,“ zhodnotila s úsmevom a chytila ma okolo pliec. Nevieť, prečo je z toho všetkým do smiechu.

„Povedala si trochu? Tak prečo sa na nič nepamätám,“ zastonala som. „A prečo má Adam také doriadené tričko???“ oprela som si nešťastne hlavu o predlaktie. To sa mi hádam sníva... O chvíľu sa zobudím a budem doma, vo svojej postielke...

„Strašne sa hanbím,“ poviem práve vo chvíli, keď do kúpeľne príde Martina. Pozrie sa na mňa a ani nemusí nič vraviť, lebo okamžite viem, čo si myslí. Je vo výhode. Kedykoľvek to preženie s pitím, tak zaspí. To by to do nej musel niekto naliať naraz. Hoci je otázne, či je to výhoda...

„Čo si to vyvádza, ty trdlo jedno?“ spýtala sa Martina, keď Naty odišla. Iba pokrútim hlavou a pokrčím plecami...

„Teba niekde nechať bez dozoru, čo?“ posmieva sa mi. Znovu.

„To už nie je vtipné! Fakt sa pamätám iba na to, ako som vonku fajčila...“

„Zase?“ skočila mi do reči.

„Áno. A potom ešte viem, že sme s Adamom tancovali, a potom, ako som sa ráno zobudila...“ lovila som v pamäti.

„Už som počula, ako ste tancovali.“ Tón, akým to povedala, ma celkom zmiatol. Prečo tak ironicky zdôraznila to tancovali? To nás niekto videl v tej záhrade? Je fakt, že z okna tam dovidieť určite... Ale prečo z toho robia vedu?

„Čo vieš? Respektíve, čo viete a ja nie?“ spýtala som sa na rovinu. Kým vypadnem z tejto kúpeľne, rada by som sa dozvedela čo najviac, nech sa na to môžem pripraviť...

„Ja neviem, nejako sme to veľmi nerozoberali. Iba niekto vrel, že ťa Adam celkom slušne opil a je dosť čudné, že on sám si to ustriehol,“ povedala. Takže, v podstate neprezradila veľa.

„A tiež, že to bolo povážlivo rozpálené,“ dodala po chvíľke. Na okamih som prestala dýchať a zakryla som si rukou oči. Ó, panebože! Čo všetko som vyvádza? A čo vyvádza on?

„Čo si mám pod tým predstaviť?“ zaujímam sa s obavou, keď dám ruku dole. Martina ma pozoruje a potom ma pohladká po vlasoch.

„Ty sa vážne na nič nepamätáš?“ Koľko ráz jej to mám opakovať?! No nie! Keby som sa pamätala, tak by som sa určite nepýtala...

„Vraj ste sa tam dosť k sebe mali, ako ste tancovali pod tou dekou,“ naznačí mi a ja rozmýšľam, či chcem vedieť viac. Uvedomujem si, že som bola pod dekou a potom som do nej zabalila nás oboch. Takže pán ma ešte trochu priopil...

„A ako som sa dostala do postele?“ spýtala som sa neisto a trochu sa bála odpovede.

„Chalani ťa tam odniesli, keď si vyvrátila večeru a celkom si stuhla.“ Uf. Takže dobrovoľne som tam iba s ním nešla. Dobre. Hneď mi je lepšie. (Trepem, je mi stále rovnako mizerne a neviem, či viac fyzicky, alebo duševne... Hlava sa mi ide rozletieť, v bruchu mi škvrka a navyše ešte usilovne rozmýšľam o včerajšku.)

„Koľko je, prosím ťa, hodín?“ spýtala som sa Martinky.

„Okolo pol jednej.“

„Čože? Toľko?! Veď o chvíľku príde po mňa ocko! Vravel medzi druhou a treťou! Dočerta!“ zdesila som sa. Zbadala som sa v zrkadle a ten pohľad za veľa nestál. Rozmazané oči, rozstrapatené vlasy a navyše biela ako stena...

„Marti, priniesla by si mi, prosím, plecniak a džínsy? Tie by mali byť v obývačke,“ poprosila som ju, lebo sa mi tam nechce premávať.

„A plecniak?“

„Ten tam bude tiež, alebo počkaj, skôr u Peťa v izbe. Ďakujem,“ nasmerovala som ju.

Len čo sa za ňou zatvorili dvere, napustila som si do umývadla teplú vodu a začala si umývať tvár.

Ako na Nový rok, tak po celý rok... Och, panebože, čo ma to čaká... Končím s alkoholom! Už ho nechcem ani vidieť, ani cítiť!!! Oddnes abstinujem!!!

„Ahoj, tak ako ste sa mali? Ako ste to oslávili?“ začal ocko s výsluchom, len čo som nasadla do auta a hodila si veci na zadné sedadlo.

„Perfektne, ako vždy,“ povedala som nadšene, hoci mám momentálne dosť zmiešané pocity a svoj stav by som rozhodne nehodnotila slovom „perfektne“. No určite mu nebudem rozprávať, ako som Adamovi ovracala tričko a podobné veci. Náhodou to, čo si pamätám, bolo fajn. Dobrá oslava. Aj keď sú veci, ktoré by som už teraz nerobila...

„A opil sa niekto?“ spýtal sa.

„Jasné, že sa opil! Ja, ako vždy!“ odpovedala som pravdivo, ale snažila som sa, aby to vyznelo ironicky – niečo ako dobrý vtip. Aby sa nemohol niekedy sťažovať, že som mu klamala. Síce neviem, ako by sa toto mohol dozvedieť, budem mať však lepší pocit...

„Takže budeš zase po celý rok naliata v liehu? Dúfal som, že aspoň tento rok vynecháš,“ žartoval na rozdiel odo mňa ocko. Keby ma bol videl!

„Kdeže, veď ma poznáš.“

„No dobre, dobre, čo už s tebou,“ vzdychol a preradil, aby mohol predbehnúť nákladiak s hnojom. Nechápem, prečo ľudia na Nový rok o tretej popoludní musia niekam voziť hnoj...

„Aký otec, taká dcéra,“ ubezpečila som ho. „A dvojročnú reklamačnú lehotu si premárnil,“ dodala som ešte, keby sa snažil čokoľvek namietat. Iba sa zasmial, ale nepovedal nič. Po chvíľke ticha som sa spýtala na priebeh ich večera. Tak tým som sa poistila, že na ten náš sa už nebude vypytovať.

2 / Keď sa plnia sľuby

Ach jaj. To je nuda. Sedím v škole a máme seminár z dejepisu. Je nás tu dnes päť a pol, lebo zopár žiakov si pravdepodobne predĺžilo prázdniny a niektorí sú chorí. A navyše sa dnes dejepisárka rozhodla prebrať pomocné historické vedy, čo bude nuda na piatu. Koho by to aj bavilo. Je tretieho januára, vonku zima ako v psinci a nechce sa mi na nič sústrediť. Ale ani trochu. Pololežím na jednej zo zadných lavíc a za oknom pozorujem padajúce vločky. O ničom nerozmýšlam. Dnes som lenivá na všetko. Na matike sa ma profesorka Hindrová snažila pri tabuli donútiť, aby som si trochu rozprúdila krv v hlave, ale potom ma poslala celá nazúrená späť do lavice. Celá trieda potom kvôli mne absolvovala prednášku o tom, ako o týždeň budeme písať štvrtročnú písomku a že sme sa na to cez vianočné prázdniny ani nepozreli a že sme celkom neschopní a že nám donekonečna omieľa, nech zapracujeme, inak vysvedčenie dopadne tragicky (čo aj tak dopadne), a znovu začala s rozprávkou o maturite a o tom, ako sa potom budeme zlostiť, keď sa nedostaneme na vysoké školy, a tak ďalej a tak ďalej. Ešte to tak! Študovať ďalších päť rokov matiku na vysokej!!! To si radšej za peniaze na prihlášku kúpim nejaké tričko!

„... Dnes začneme prebrať novú látku. Budú to pomocné historické vedy. Takže si otvorte zošity...“ začala s výkladom dejepisárka. Oceňujem jej úsilie, ale dnes si asi nebudem písať poznámky. Aj tak by som to nestíhala a písala si len každé pätnáste slovo...

„Medzi pomocné historické vedy zaraďujeme heraldiku, paleografiu, numizmatiku, chronológiu... Katka, vy si nepíšete poznámky?“ zaregistrovala moju ľahostajnosť.

„Ja... Mne dopísalo pero,“ zaklamala som pohotovo. Nad touto odpoveďou iba pokrútila neveriacky hlavou.

„Prosím vás, požičajte jej niekto pero,“ prerušila svoj výklad. Obrátila sa ku mne Lenka, ktorá sedí predou mnou, a podala mi pero.

„Vďaka,“ povedala som ako slušne vychované dievča. Ja si nechcem písať poznámky... Búúú...

„Čím som to skončila? Chronológiou. Takže ďalej tam patrí kartografia, diplomatika...“ diktovala ďalej. Ja si síce píšem, ale o chvíľu ma to prestane baviť. Otočím zošit zozadu (nenápadne, aby si to nevšimla) a začnem si kresliť. Podchvíľou sa na ňu pozriem, aby som nevzbudila podozrenie...

V taške by som mala mať bombóny. Počkám, kým dodiktuje, a potom sa začnem prehrabovať v taške. Hurá! Mám ich! Malinové, mňam!!! Tie mi ešte zostali od menín (dvadsiaty piaty november). Dievčatá mi spolu nakúpili veľmi veľa bombónov a ja som ich nestihla ani zjesť, ani vytiahnuť z tašky... Bordelárka ako hrom, čo už.

„Nezajdeme si namiesto občianskej na kávu? Mňa to tu dnes hrozne nebaví,“ poslala som lístoček Naty a Kristíne, ktoré sedia v lavici predou mnou.

„Krista nemôže, budú ju skúšať, ale ja určite,“ odpoveď mi príde do pol minúty. Super. Tak už iba tridsaťtri minút...

„Heraldika je jedna z najdôležitejších pomocných historických vied – zaoberá sa dejinami, vývojom a tvorbou znakov, erbov, ale tiež zástav, odznakov, rádov...“ rozpráva nadšene dejepisárka. „... Tu vám pošlem vývoj znaku jedného šľachtického rodu... Prezrite si ho a skúsťe uhádnuť, čo je to za erb? Dajte ho kolovať.“

Čo robí asi Nene (Ala)? Prvého sme sa minuli, lebo len čo som prišla domov a prezliekla sa (a tajne dala v izbičke do vedra namáčať Adamovo tričko), odišli sme k babke a dedovi zaželať veľa šťastia v novom roku. V skutočnosti to znamená trochu objímania a dojedania vianočných sladkostí, čo so žalúdkom, ako je môj, veľmi dobre nejde. Pochopiteľne to nezostalo bez povšimnutia – babka je horšia ako detektív. Tá si všimne všetko. Ihneď sa začala vypytovať, prečo nejem. Vyhovorela som sa, že som sa na obed nejako prejedla.

„Hej, prejedla, opilci majú ťažké rána, čo?“ neodpustila si mamina.

„Ale veď Katka predsa nepije,“ bránila ma babka. Ešte vždy ma berie ako dievčatko, čo vysesáda doma a usilovne študuje, pleje burinu v záhradke, umýva riad a nehnevá rodičov.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.